Тя е душа ми сѣвга пѣнила
Съ стомени сладки, съ въторгъ кърмила;
Азъ ще ѝ носѣ въ нейни дъбрави
Поклонъ отъ тебе и мнѧго здравы.

Азъ ще ѝ кажѣ съ думи жалови
Твоитѣ мисли, грижи отрови,
Нека ги чуе, нека ги знае,
Чужда не е ти, твоя сестра е.

Радости имашъ, много веселья!...
Нека скръбта ти поне стоднѧ,
Колчимъ ѝ вѣтреуъ мисли полюшни,
Тя це въздиша, тя ще я шушни!

Тя е кадъ тебе вечъ подвѣтла,
Страшни припуки е прѣтиквѣла.
Може би скърби що сѣ да знае
И катъ тебе скритомъ ридае!

Тъй ако нужда другъ пѣть добиешъ
Твоята жалость нейъ да откриешъ,
Ерли изъ твойтъ викай тусини,
И по нихъ, горо, гласъ испрати ѝ!

инв. № 79